

B. Abramek

Strobin, pow. Wieluń

Informator Archeologiczny : badania 3, 169-171

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Z materiałami późnolatańskimi i rzymskimi związanych jest 31 pochówków ciałopalnych na ogół jamowych /tylko jeden grób odkryty w czasie wcześniejszej weryfikacji stanowiska był zapewne popielnicowy/. Groby dostarczyły niezbyt wielkiej ilości ceramiki, trzech fibul, dwóch grotów żelaznych, igły i noża żelaznego oraz paciorków szklanych. Ponadto ze zniszczonych grobów pochodzą dalsze paciorki i brązowe okucie końca pasa z późnego okresu wpływów rzymskich.

Ponadto odkryto 4 obiekty wczesnośredniowieczne: grób ciałopalny, palenisko i 2 zaciemnienia; zniszczony grób kultury grobów kłozowych i dwa groby ciałopalne, jamowe kultury trścienieckiej oraz jamę tejże kultury. Nieopodal cmentarszyska odkryto osadę z późnego okresu latańskiego /I w.p.n.e./ Prace, tak na osadzie jak i na cmentarszysku będą nadal prowadzone.

x/ Na stanowisku tym prowadzone były prace w czasie ostatniej wojny; odkryto wówczas 33 groby ciałopalne i szkieletowe z I wieku p.n.e. - IV wieku n.e.!

STROBIN, pow. Wieluń

Museum Ziemi Wieluńskiej
w Wieluniu

Badania prowadził mgr B. Abramek. Finansował WKZ w Łodzi. Pierwszy sezon badań. Osada z okresu późnolatańskiego i wczesnorzymskiego.

Rozpoczęte prace miały charakter badań ratowniczych i roz-

poznawczych. Osiedle znajduje się na prawym brzegu Warty w pobliżu młyna wodnego, ok. 10 m nad poziomem lustra rzeki. Resztki palenisk tkwiące jeszcze w wysokim brzegu świadczą o niszcycielskiej działalności wody. Chodziło więc o przebadanie najbardziej zagrożonego odcinka, jak też stwierdzenie, czy jest to /jak przypuszczano w oparciu o znajdowaną ceramikę i zachowany wał obronny/ grodzisko kultury Łużyckiej.

Wykop założono nadwidocznymi resztkami palenisk, a jednocześnie w najwyższym punkcie osiedla. Brązowo zabarwiona warstwa kulturowa o miąższości ok. 20 cm zalegała pod 60-120 centymetrową warstwą nawianego piasku.

W warstwie znajdowano liczne ułamki naczyń i bryłki żużli. Poza tym odkryto na przestrzeni około 130 m² 8 jam oraz resztki prostokątnej chaty. Trzy jamy pełniły niewątpliwie funkcję palenisk. Nie wykluczone, że wytapiano w nich rudy darniowe. Dna palenisk wyłożone były kamieniami, nad którymi leżały bryły żużli. Znajdowano tu także fragmenty rozbitych naczyń. Wielkości i kształtu tych palenisk nie da się określić ze względu na duże zniszczenie. Pozostałe jamy, najczęściej owalne i o różnych wymiarach, zawierały dużo ceramiki, brył żużli, kości zwierzęcych, a czasem kawałki metali.

Chata, prawdopodobnie w połowie zniszczona przez rzekę, zachowała się w wymiarach około 420 x 240 cm. Zachowały się także częściowo dołki po słupach. Grubość warstwy kulturowej w obrębie chaty wynosiła 40 cm. Znaleziono w niej dużo ceramiki, kości zwierzęcych, brył żużli, dwa przęśliki oraz fragment brązowej szpili.

Znaleziona podczas tegorocznych badań ceramika nie jest jednolita w sposobie wykonania. Zdecydowanie przeważa ilościowo

ceramika grubościenna i chropawa. Obok tego występują ułamki naczyń starannie wykonanych, o gładzonych i często czernionych ściankach. Są także fragmenty imitujące ceramikę celtycką.

Najbardziej uderzający i interesujący jest zestaw form znajdujących w obiektach. Okazuje się bowiem, że obok siebie występują naczynia nawiązujące do form kultury łużyckiej z okresu halsztackiego kultury grobów kloszowych oraz kultury węgierskiej z późnego okresu lateńskiego i wczesnego okresu rzymskiego. Fakt ten podnosi niewątpliwie rangę badanego osiedla. Warto też dodać, że stanowisko to nie jest w swej problematyce odosobnione, jeśli chodzi o teren górnej Warty.

Nie rozstrzygnięto jeszcze, czy wał jest współczesny temu osiedlu. Niewątpliwie przyszłe badania będą miały zasadnicze znaczenie dla rozwiązania tego problemu. Z uwagi na problematykę i zagrożenie całkowitym zniszczeniem obiektu konieczne są większe nakłady finansowe na przyszłe badania.

SULEKÓW, pow. Głubczyce

Katedra Archeologii Uniwersytetu Wrocławskiego

Badania prowadziła dr Barbara Czerska,
finansowała Katedra Archeologii Uniwersytetu Wrocławskiego. Pierwszy sezon badań. Stanowisko hutnicze z okresu późno-lateńskiego /koniec II-1 poł.I w.p.n.e./ kultury celtyckiej.

Stanowisko położone jest na stoku wzniesienia około 100 m